

PAŘÍŽSKÁ VÝZVA

EVROPA, V NÍŽ LZE VĚŘIT



1. Evropa patří nám a my patříme Evropě. Její země jsou naším *domovem*; nemáme žádný jiný. Důvody, proč je nám Evropa drahá, přesahují naši schopnost vysvětlit je či ospravedlnit naši loajalitu vůči ní. Jedná se o sdílené dějiny, naděje a lásku. O zvyklosti, momenty hrdosti i bolesti. O inspirující zkušenosti smíření a přísliby společné budoucnosti. Její obyčejná krajina a události mají pro nás zvláštní smysl, i když ne nutně pro lidi jiné. Domov je místem, kde jsou věci známé a kde nás poznávají, jakkoli daleko bychom cestovali. To je skutečná Evropa, naše vzácná a nenahraditelná civilizace.

Evropa je našim domovem.

2. Evropa v celé své bohatosti a velkoleposti je ohrožována falešným chápáním sama sebe. Tato falešná Evropa se tváří jako vrchol naší civilizace, ale ve skutečnosti nám hrozí zničením našeho domova. Odvolává se na zveličené či pokřivené ctnosti Evropy, a zároveň je slepá vůči svým neřestem. Tato falešná Evropa si libuje v jednostranných karikaturách našich dějin a je beznadějně předpojatá vůči minulosti. Její stoupenci jsou sirotky na základě vlastní volby, jež se domnívají, že být sirotkem - být bezdomovcem – je ctihodným postojem. Falešná Evropa se takto chvástá coby předchůdce univerzální pospolitosti, jež ve skutečnosti není ani univerzální, ani pospolitost.

Falešná Evropa nás obrožuje.

3. Patroni falešné Evropy jsou posedlí předsudkem nevyhnutelného pokroku. Věří, že Dějiny jsou na jejich straně a tato víra je činí zpupnými a arogantními, nejsou schopni uvědomit si defekty post-národního, post-kulturního světa, který vytvářejí. Navíc nemají potuchy o skutečných zdrojích lidské slušnosti, jež je jim tak drahá – stejně jako i nám. Křesťanské kořeny Evropy Ignorují, dokonce zavrhnoují. Zároveň se velice snaží, aby neurazili muslimy, o nichž si myslí, že nadšeně přijmou jejich sekulární, multikulturní náhled.

Falešná Evropa je utopická a tyranská.

PROHLÁŠENÍ PARISU

Tato falešná Evropa, topící se v předsudcích, pověrách a v ignoranci, zaslepená ješitnou, sebe-střední vizí utopické budoucnosti, disent vůči sobě reflexivně dusí. Samozřejmě ve jménu svobody a tolerance.

4. Jsme na konci cesty. Největší hrozbou budoucnosti Evropy není ani ruský avanturismus, ani islámská imigrace. Skutečná Evropa je v ohrožení, protože její vizi dusí falešná Evropa. Naše země, národy a sdílená kultura jsou tunelovány iluzemi a sebeklamy o tom, co Evropa je a měla by být. My slibujeme, že této hrozbě vůči naší budoucnosti se postavíme. Budeme bránit, chránit a podporovat skutečnou Evropu, tu Evropu, k níž my všichni vskutku patříme.

Musíme bránit skutečnou Evropu.

+++

5. Skutečná Evropa očekává a povzbuzuje aktivní účast na společných projektech politického a kulturního života. Evropským ideálem je solidarita založená na vládě zákonů, jež se vtaňují na všechny, ale jsou ve svých nárocích omezeny. Tato vláda zákona ne vždy měla podobu zastupitelské demokracie. Avšak naše tradice občanské spolupatričnosti obrážejí zásadní souhlas s našimi politickými a kulturními tradicemi v jejich různých podobách. Evropané v minulosti bojovali za to, aby naše politické systémy byly více otevřeny lidové účasti a my jsme oprávněně hrdi na tuto historii. Vždy přitom, i když někdy v otevřeném povstání, srdečně uznávali, že tradice lidí tohoto kontinentu, přes všechny své nedostatky a selhání, jsou našimi tradicemi. Takováto oddanost reformám zajišťuje, že Evropa usiluje o stále dokonalejší spravedlnost. Tento duch pokroku se rodí z naší lásky a oddanosti vůči našim vlastem.

Solidarita a občanská spolupatričnost povzbuzují aktivní zájem.

6. Evropský duch jednoty nám umožňuje ve veřejném prostoru důvěřovat druhým, i když jsou cizinci. Veřejné parky, náměstí a široké bulváry evropských měst a metropolí vyjadřují evropského politického ducha: sdílíme náš společný život v *res publica*. Máme za to, že naší povinností je mít odpovědnost za budoucnost našich společností. Nejsme pasivními poddanými pod nadvládou despotické moci, ať už posvátné či světské. A neskláníme se před neúprosnými silami dějin. Být Evropanem znamená být aktivní politicky a dějinně činný. Jsme tvůrci našeho sdíleného osudu.

Nejsme pasivní poddaní.

7. Skutečná Evropa je společenstvím národů. Máme své jazyky, tradice a hranice. Zároveň jsme vždy uznávali naši vzájemnou příbuznost, i když jsme se hádali – či spolu válčili. Tato jednota

Národní stát je znakem Evropy.

v mnohosti se nám zdá být přirozenou. Avšak je pozoruhodnou a vzácnou, protože není ani přirozenou, ani nutnou. Nejčastější politickou formou jednoty v mnohosti je impérium, jež se evropští králové a válečníci snažili znovuvytvořit ve stoletích po pádu Římské říše. Fascinace imperiální formou přetrvává, ale národní stát převládá coby politická forma, jež spojuje občanství se suverenitou. Národní stát se tak stal znakem evropské civilizace.

8. Národní společenství je hrdé na to, jak si vládne svým vlastním způsobem, často se pyšní svými velkými národními úspěchy v umění a vědě, a soutěží s národy jinými, občas i na bojišti. To zraňovalo Evropu, někdy velice vážně, ale nikdy nezničilo naši kulturní jednotu. Právě naopak. Jak se národní státy Evropy ustavovaly a vynikaly, sdílená evropská identita sílila. Po strašném krveprolití ve světových válkách první poloviny dvacátého století jsme rozhodli ještě více ctít naše sdílené dědictví. To svědčí o hloubce a síle Evropy coby civilizace, jež je kosmopolitní v tom správném smyslu. Neusilujeme o vnucenou a vynucenou jednotu říše. Místo ní evropský kosmopolitismus uznává vlasteneckou lásku a občanskou spolupatričnost otevřené širšímu světu.

Nepodporujeme vnucenou a vynucenou jednotu.

9. Skutečná Evropa byla podnícena křesťanstvím. Univerzální církve a její duchovní říše přinesly Evropě jednotu, avšak bez říše politické. To umožnilo, aby v rámci sdílené evropské kultury vzkvétaly rozličné občansko-politické loajality. Autonomie toho, čemu říkáme občanská společnost, se stala charakteristickým rysem evropského života. Navíc křesťanské evangelium nepřináší všezahrnující boží zákon, tudíž různost světských zákonů jednotlivých politických národů lze uznávat a ctít, aniž by ohrožovaly evropskou jednotu. Není náhodou, že úpadek křesťanské víry v Evropě byl doprovázen opakovanými snahami ustavit politickou jednotu – říši peněz a regulací, halenou do sentimentů rádo-by-náboženského universalismu, jež někteří budují v Evropské unii.

Křesťanství podnitilo kulturní jednotu.

10. Skutečná Evropa uznává stejnou důstojnost všech jednotlivců, bez ohledu na pohlaví, postavení či rasu. To rovněž vychází z našich křesťanských kořenů. Naše mírné ctnosti jsou rovněž neklamně křesťanského původu: poctivost, soucit, milosrdenství, ochota odpouštět, mírumilovnost, láskyplnost. Křesťanství zrevolucionizovalo vztahy mezi muži a ženami tím, že si cení lásku a vzájemnou věrnost bezprecedentním způsobem. Manželský svazek umožňuje mužům i ženám rozvíjet se ve společenství. Většinu obětí

Křesťanské kořeny živí Evropu.

přinášíme ve prospěch manželek, manželů a dětí. Duch sebe-dávání je dalším z křesťanských příspěvků Evropě, kterou milujeme.

11. Skutečná Evropa si bere inspiraci rovněž z klasické tradice. Poznáváme se v literatuře antického Řecka a Říma. Coby Evropané usilujeme o velkolepost, korunu klasických ctností. Místy vedla k násilnému soupeření o nadřazenost. Avšak v těch svých nejlepších případech, úsilí o výtečnost inspiruje muže a ženy Evropy složit hudební a vytvořit umělecká díla nepřekonatelné krásy a učinit mimořádné objevy a průlomy ve vědě a technologii. Ve skutečné Evropě důstojné ctnosti rozvážných Římanů a hrdost na občanskou angažovanost a ducha filosofického bádání Řeků nebyly nikdy zapomenuty. Tato dědictví jsou také naše.

Klasické kořeny povzbuzují výtečnost.

12. Skutečná Evropa nikdy nebyla dokonalá. Představitelé falešné Evropy se nemylí, když usilují o rozvoj a reformy; a od let 1945 a 1989 bylo dosaženo mnohého, jež máme láskyplně chránit a ctít. Náš sdílený život je stále pokračujícím projektem, nikoli zkonstatěným dědictvím. Avšak budoucnost Evropy spočívá v obnovené loajal-itě vůči našim nejlepším tradicím, nikoli ve falešném universalismu požadujícím zapomnění a sebe-popírání. Evropa nevznikla s osvícen-stvím. Náš drahý domov se nerealizuje jen v Evropské unii. Skutečná Evropa je a vždy bude společenstvím politických národů zároveň samostatných, někdy výrazně, ale i sjednocených duchovním dě-dictvím, jež společně diskutujeme, rozvíjíme, sdílíme – a milujeme.

Evropa je sdíleným projek-tem.

+++

13. Skutečná Evropa je v ohrožení. Vše, co bylo dosaženo pokud jde o suverenitu lidu, odpor vůči impériu, kosmopolitismus schopný občanské lásky, křesťanské dědictví humánního a důstojného živ-ota, živé spojení s našim klasickým dědictvím - to vše nám mizí. Jak podporovatelé falešné Evropy vytvářejí své falešné „křesťanstvo“ univerzálních „lidských práv“, ztrácíme svůj domov.

Ztrácíme svůj domov.

14. Falešná Evropa se chvástá bezprecedentní oddaností lidské svo-bodě. Avšak toto pojetí svobody je velice jednostranné. Presentuje se jako osvobození od všech omezení: sexuální svoboda, svoboda se-bevyjádření, svoboda „být sám sebou“. Generace osmašedesátníků vnímá tyto svobody jako vzácné výtobytky vůči kdysi všemocnému a utiskujícímu kulturnímu režimu. Považují se za velké osvoboditele, a své prohřešky za ctihodné morální úspěchy, za které by jim svět měl být vděčný.

Falešná svoboda převládá.

15. Pro mladé generace Evropanů je však realita mnohem méně růžová. Libertinský hédonismus často vede k nudě a hlubokému pocitu bezúčelnosti. Manželství je na ústupu. Hluboké touhy mladých lidí oženit se, vdát se, a mít rodinu jsou často utopeny v bouřlivých vlnách sexuální „svobody“. „Svoboda“, jež ničí nejhlubší touhy našich srdcí, se stává kletbou. Zdá se, že naše společnosti upadají v individualismus, osamělost a bezcílnost. Místo svobody jsme odsouzeni k prázdné konformitě kultury, kterou hecují média. Považujeme za svou povinnost říci tu pravdu, že generace osmašedesátníků ničila, leč nestavěla. Vytvořila vakuum nyní zaplněné sociálními médii, levnou turistikou a pornografií.

Individualismus, osamělost a bezúčelnost jsou rozšířené.

16. S tím, jak slyšíme chvástání o bezprecedentní svobodě, život Evropanů je stále více a více detailně regulován. Nařízení – často sešitá anonymními technokraty spolčenými s mocnými partikulárními lobby – řídí naše pracovní záležitosti, obchodní rozhodnutí, vzdělávací podmínky, zprávy a masmédiá. A v Evropě nyní chtějí přitvrdit i regulace svobody projevu, jež je jedna z nezákladnějších původních evropských svobod – ta, jež vyjadřuje svobodu svědomí. Cíly těchto restrikcí nejsou obscénnost či jiné útoky proti slušnosti ve veřejném životě. Nikoli, evropské vládnoucí třídy chtějí omezit jednoznačně politické projevy. Politici, kteří hlásají nepřijemné pravdy o islámu a imigraci jsou popotahováni před soudy. Politická korektnost vynucuje silná tabu, jež považují zpochybňování statu quo za nepřijatelná. Falešná Evropa skutečně nepovzbuzuje kulturu svobody. Propaguje kulturu komerční homogenity a politicky vynucované konformity.

Regulují nás a spravují.

17. Falešná Evropa se rovněž chvástá bezprecedentní oddaností rovnosti. Tvrdí, že podporuje nediskriminaci a inkluzi všech ras, náboženství a identit. Tady jsme učinili skutečný pokrok, avšak utopicky jsme se ocitli mimo realitu. Během poslední generace Evropa budovala velkolepý projekt multikulturalismu. Požadovat nebo jen podporovat asimilaci muslimských imigrantů k našemu chování, zvyklostem, natož k našemu náboženství bylo považováno za velikou nespravedlnost. Říkali nám, že naše oddanost rovnosti si vyžaduje, abychom se vzdali jakéhokoli náznaku, že naši kulturu považujeme za nadřazenou. Je paradoxem, že evropský multikulturní projekt, který popírá křesťanské kořeny Evropy, těží z křesťanského ideálu univerzální lásky k bližnímu přehnaným a neudržitelným způsobem. Požaduje od Evropanů sebe-odříkání hodné světců. Máme prý považovat kolonizaci našich vlastí a zánik naší kultury

Multikulturalismus nefunguje.

samotné za velkolepou slávu Evropy jednadvacátého století – za kolektivní akt sebeobětování za účelem nového globálního společenství míru a prosperity, jež se právě rodí.

18. V tomto způsobu myšlení je spousta falše. Většina v našich vládnoucích třídách nepochybně považuje evropskou kulturu za nadřazenou – což se ale nesmí říct veřejně, aby to neurazilo imigranty. Avšak protože je nadřazená, myslí si, že k asimilaci přirozeně dojde, a to rychle. Jakoby v ozvěně starého imperialistického myšlení evropské vládnoucí třídy předpokládají, že nějak, zákony přirozenosti či dějin, „oni“ se nutně stanou takovými, jakými jsme „my“ – a je nepředstavitelné, že opak by mohl být pravdou. Přitom multikulturalismus je terapeutickým nástrojem na zvládnání nešťastných, byť „dočasných“ kulturních tenzí. *Falše přibývá.*

19. Ale je zde ještě i více falše, temnější. Během poslední generace více a více členů naší vládnoucí třídy se rozhodlo, že její vlastní zájem spočívá v urychlené globalizaci. Chtějí vybudovat nadnárodní instituce, jež by byli schopni ovládat bez nepříjemností lidové vlády. Je čím dále tím více jasnější, že „demokratický deficit“ v Evropské unii není pouhým technickým problémem řešitelným technicky. Naopak tento deficit je jejich zásadním zájmem, který žárlivě střeží. Ať už si to obhajují údajnou ekonomickou nezbytností či autonomně se rozvíjejícím mezinárodním právem lidských práv, nadnárodní mandaríni v institucích EU si přivlastnili politický život Evropy a všechny námitky odbývají technokratickou odpovědí: Není alternativy. To je měkká ale sílící skutečná tyranie, které čelíme. *Technokratická tyranie sílí.*

20. Arogantní pýcha falešné Evropy se nyní stává zřejmou, vzdor nejlepším snahám jejích stoupenců podepřít ji příjemnými iluzemi. Falešná Evropa se především ukazuje být *slabší*, než kdokoli tušil. Populární zábava a materiální spotřeba neudržují občanský život. Naše společnosti odštížené od vyšších ideálů a multikulturní ideologií odrazované od projevů patriotické hrdosti, mají nyní problém projevit vůli bránit se. Navíc občanská důvěra a společenská spolupatříčnost se neobnovují inkusivní rétorikou či neosobním ekonomickým systémem ovládaným gigantickými nadnárodními korporacemi. Musíme být opět upřímní: evropské společnosti si vedou špatně. Když jenom otevřeme oči, vidíme čím dále tím více moci státu, sociálního inženýrství a vzdělávací indoktrinace. Nejen islámský teror přináší těžkooděnce do našich ulic. Zásahová policie *Falešná Evropa je křehká a neschopná.*

je nyní nezbytná pro utišení násilných protestů proti establishmentu a dokonce i pro zvládnutí opilých davů fotbalových fanoušků. Fanatismus našich fotbalových fandů je zoufalým příznakem hluboce lidské touhy po spolupatřičnosti; touhy, jež je jinak ve falešné Evropě nenaplněna.

21. Evropští intelektuálové bohužel patří k hlavním ideologickým stoupcům domýšlivosti falešné Evropy. Naše univerzity jsou nepochybně jedním z vrcholů evropské civilizace. Ale zatímco kdysi usilovaly předávat každé nové generaci moudrost minulých věků, dnes většina v univerzitách ztotožňuje kritické myšlení s lehkomyšlným zavržením minulosti. Polárkou evropského ducha byla náročná disciplína intelektuální poctivosti a objektivity. Ale tento šlechtný ideál byl během dvou posledních generací změněn. Život akademického odříkání, jenž kdysi usiloval o osvobození mysli od tyranie dominantního názoru se proměnil v příliš často pohodlný a nepřemýšlivý předsudek proti všemu, co je naše vlastní, původní. Tento postoj kulturního sebe-zavrhování působí jako laciná a snadná póza, jak být „kritický“. Během poslední generace byl opakovaně hlásán v posluchárnách, až se stal doktrínou, dogmatem. A připojit se k jeho vyznávání se stalo známkou „osvícenosti“ a duchovního vyvolení. V důsledku toho jsou nyní naše univerzity aktivními činiteli probíhající kulturní destrukce.

Ujala se kultura sebe-zavrhování.

22. Naše vládnoucí třídy prosazují „lidská práva“. Bojují proti změnám klimatu. Více integrují globální ekonomiku a harmonizují daně. Monitorují pokrok k genderové rovnosti. Tak mnoho toho dělají pro nás! A co záleží na tom, jakým způsobem se dostávají do svých úřadů? Co záleží na tom, že Evropané jsou čím dále tím skeptičtější vůči jejich péči?

Elity arogantně vystavují na odiv své „ctnosti“.

23. Tato skepse je plně oprávněná. Evropě dnes dominuje bezúčelný materialismus, jenž není s to motivovat muže a ženy, aby měli děti a založili rodiny. Kultura sebe-zavrhování okrádá příští generaci o identitu. V regionech některých našich zemí muslimové žijí v neformální autonomii od místních zákonů, jako kdyby byli kolonisté a nikoli našimi spoluobčany. Individualismus nás izoluje jednoho od druhého. Globalizace mění životní perspektivy milionů lidí. Naše vládnoucí třídy, když je jim oponováno, tvrdí, že pouze pracují na přizpůsobení se nevyhnutelné, nezměnitelné nutnosti. Žádný jiný kurs není možný a bránit se mu je iracionální. Nelze to jinak. Ti, kdo s tím nesouhlasí, prý trpí nostalgií – za což si zaslouží mravní

Alternativa existuje.

odsouzení coby rasisté a fašisté. Jak společenská rozdělení a občanská nedůvěra narůstají, evropský veřejný život se stává naštvanejším, zahořklejším, a nikdo neví, kde to vše skončí. Touto cestou bychom neměli pokračovat. Měli bychom odvrhnout tyranii falešné Evropy. Alternativa *existuje*.

+++

24. Dílo obnovy začíná teologickým sebe-poznáním. Univerzalistické a univerzalizující aspirace falešné Evropy prozrazují, že jsou náhradním náboženstvím, s vlastním učením - i zákazy. Je to silný opiát, který paralyzuje Evropu coby politickou společnost. Musíme trvat na tom, že náboženské aspirace jsou po právu záležitostí náboženství a nikoli politiky, natož byrokratické správy. Abychom mohli opět obnovit naši politickou a dějinnou akceschopnost, musíme nejdřív opět sekularizovat evropský veřejný život.

Musíme se zbavit náhradního náboženství.

25. To si však od nás vyžaduje, abychom se zbavili lživého jazyka, jenž se vyhýbá odpovědnosti a hýčká ideologickou manipulaci. Řeči o diverzitě, inkluzi a multikulturalismu jsou prázdné. Tento jazyk je často používán, aby naše nedostatky vydával za úspěchy: rozvolnění společenské solidarity je „vlastně“ příznakem vstřícnosti, tolerance, inkluze. To je jazyk marketingu, jehož smyslem je realitu více zastírat, než osvětlovat. Musíme obnovit trvalý respekt k realitě. Jazyk je křehkým nástrojem, a je znehodnocen, je-li používán jako klacek. Musíme podporovat jazykovou slušnost. Uchylování se k démonizování je příznakem dekadence současnosti. Nesmíme tolerovat slovní zastrašování, natož smrtelné výhrůžky. Musíme chránit ty, kdo mluví smysluplně, i když si myslíme, že jejich názory jsou mylné. Budoucnost Evropy musí být liberální v tom nejlepší slova smyslu, jímž je oddanost intenzivní veřejné diskusi prostě veškerých výhrůžek násilím či donucování.

Musíme obnovit skutečný liberalismus.

26. Prolomit zakletí falešné Evropy a její utopické, pseudo-náboženské křížové výpravy za svět bez hranic znamená vychovat nový typ státnictví a nový typ státníků. Dobrý politický vůdce spravuje obecné dobro konkrétního lidu. Dobrý státník hledí na naše sdílené evropské dědictví a naše konkrétní národní tradice jako na velkolepé a životodárné, nicméně i dary to velice křehké. Neodmítá toto dědictví, a ani neriskuje jeho veškerou ztrátu v zájmu utopických snů. Tito vůdci usilují o čest, již se jim dostává

Potřebujeme zodpovědné státníky.

od jejích lidu; nedychtí po uznání „mezinárodního společenství“, jež je ve skutečnosti public-relations nástrojem oligarchie.

27. Když uznáme konkrétní charakter evropských národů a jejich křesťanské dědictví, nemusíme být vyvedeni z míry falešnými tvrzeními multikulturalistů. Imigrace bez asimilace je kolonizací, a to je nutno odmítnout. Po právu očekáváme, že ti, kdo migrují do našich zemí, se začlení do našich národů a přijmou naše způsoby. Toto očekávání musíme podpořit rozumnou politikou. Jazyk multikulturalismu byl přivezen z Ameriky. V Americe však velký věk imigrace nastal na přelomu 19. a 20. století, v době pozoruhodně rychlého ekonomického růstu, v zemi prakticky bez sociálního státu a dávek, ale s velice silnou politickou a národní identitou - a od imigrantů se očekávalo, že se s ní asimilují. Poté, co Amerika přijala velké množství imigrantů, zavřela jim dveře téměř úplně na dvě generace. Evropa by se měla poučit z této americké zkušenosti, nikoli přijímat současné americké ideologie. Tato zkušenost nás učí, že práce a zaměstnání jsou mocným nástrojem asimilace, že štedrý sociální stát a sociální dávky asimilaci brání, a že prozíravá politika občas diktuje počet imigrantů omezit, někdy dokonce drasticky. Nesmíme dovolit, aby multikulturní ideologie deformovala náš politický úsudek o tom, jak nejlépe sloužit obecnému dobru, jež si vyžaduje politická společenstva s dostatečnou jednotou a solidariitou, jež nahlížejí svá dobra coby společná.

Musíme obnovit národní jednotu a solidaritu.

28. Po Druhé světové válce kvetly v západní Evropě životaschopné demokracie, Po kolapsu Sovětského svazu národy středoevropské obnovily svou občanskou životaschopnost. To jsou jedny z nejvýznamnějších úspěchů Evropy. Přijdeme však o ně, pokud se nebude mít na pozoru před imigračními a demografickými změnami v našich zemích. Pouze říše mohou být multikulturní; takovou říši se stane Evropská unie, pokud se nám nepovede učinit obnovenou solidaritu a občanskou jednotu kritérii, jimiž máme hodnotit imigrační politiku a strategii asimilace.

Pouze říše jsou multikulturní.

29. Mnozí se mylně domnívají, že Evropou zmítají pouze kontroverze ohledně imigrace. Ve skutečnosti to jen jedním z rozměrů obecnějšího sociálního rozpadu, jenž musíme zvrátit. Musíme obnovit důstojnost jednotlivých rolí ve společnosti. Rodiče, učitelé a profesori mají povinnost formovat ty, kteří jsou jim svěřeni. Musíme odmítnout kult odbornosti, jež jde na úkor moudrosti, taktu a úsilí o kulturní život. Obnova Evropy nenastane bez odmítnutí

Správná hierarchie slouží společenskému dobru.

přepjatého rovnostářství a redukce moudrosti na technické znalosti. Podporuje politické výdobytky moderní doby. Každý muž a každá žena mají mít rovné hlasovací právo. Základní práva je nutno chránit. Zdravá demokracie si však vyžaduje společenskou kulturní hierarchii, jež povzbuzuje úsilí o výtečnost a oceňuje ty, kdo slouží obecnému dobru. Musíme obnovit smysl pro duchovní velikost a odevzdávat ji zaslouženou úctu, aby naše civilizace mohla čelit narůstajícím vlivu bohatství na jedné straně a vulgární zábavy na straně druhé.

30. Lidská důstojnost je i něčím víc než jen právem být ponechán na pokoji a doktríny mezinárodních lidských práv nevyčerpávají všechny požadavky spravedlnosti, natož dobra. Evropa potřebuje obnovit konsensus morální kultury, aby obyvatelstvo šlo k ct-nostnému životu. Nesmíme dopustit, aby falešné pojetí svobody bránilo rozumnému užití zákona při odrazování neřestí. Musíme promíjet lidskou slabost, Evropa však nemůže vzkvétat bez obnovy společenské aspirace na slušné chování a lidskou výtečnost. Kultura důstojnosti vychází ze slušnosti a plnění povinností, jež nám v našich životních rolích náleží. Musíme obnovit vzájemný respekt mezi společenskými třídami, jež charakterizuje společnost, která si cení příspěvků všech.

Musíme obnovit morální kulturu.

31. Uznáváme pozitivní aspekty svobodného tržního hospodářství, ale musíme odmítnout ideologie, jež usilují o totální logiku trhu. Nemůžeme dovolit, aby vše bylo na prodej. Dobře fungující trhy si vyžadují vládu zákona, a ta musí mít za cíl i něco víc než pouze ekonomickou efektivitu. Trhy rovněž působí nejlépe, když jsou uprostřed silných společenských institucí zorganizovaných na svých vlastních, netržních principech. Ekonomický růst, i když užitečný, není nejvyšším dobrem. Trhy se mají orientovat na společenské cíle. Dnešní velkofiremní gigantismus ohrožuje i politickou suverenitu. Země by měly spolupracovat při zvládnutí arogance a bezmyšlenkovitosti některých globálních ekonomických sil. Jsme pro rozumné užití státní moci při zachování neekonomických společenských dober.

Trhy mají být zaměřeny na společenské cíle.

32. Jsme přesvědčeni, že Evropa má historii a kulturu hodné zachování. Naše univerzity však až příliš často naše kulturní dědictví zrazují. Potřebujeme reformovat vzdělávací programy tak, aby napomáhaly předávání naší společné kultury a nikoli aby indoktrinovaly mladé lidi kulturou sebe-popírání. Učitelé a

Vzdělávání nutno reformovat.

mentori na každém stupni mají povinnost paměti. Měli by být hrdi na svou roli mostů mezi generacemi minulými a generacemi přicházejícími. Rovněž musíme obnovit vyšší kulturu Evropy tím, že učiníme nádherné a krásné naším společným standardem a odmítneme degradaci umění v politickou propagandu. To si bude vyžadovat kultivaci nové generace podporovatelů. Korporace a byrokracie se ukázaly být ubohými služebníky umění.

33. Manželství je podkladem občanské společnosti a základem harmonie mezi muži a ženami. Je intimním svazkem zorganizovaným kolem podpory domácnosti a výchovy dětí. Uznáváme, že naše nejdůležitější role ve společnosti a jako lidských bytostí jsou ty otců a matek. Manželství a děti jsou součástí jakékoli vize lidského štěstí. Děti si vyžadují oběti od těch, kdo je přivádějí na svět. Tyto oběti jsou šlechetné a musíme je ctít. Podporuje rozumnou sociální politiku, která povzbuzuje a posiluje manželství, rození a výchovu dětí. Společnost, jež není schopna vítat děti, nemá budoucnost.

Manželství a rodina jsou zásadní.

+++

34. V dnešní Evropě je velké napětí kvůli tomu, čemu se říká „populismus“ – i když význam tohoto termínu těmi, kdo jej používají, nikdy není definován; a sám je většinou používán jako nadávka. Máme o něm pochybnosti. Evropa by měla čerpat z velké moudrosti svých tradic a nespoléhat na zjednodušující slogany a štvavé emocionální výzvy. Avšak přeci jenom uznáváme, že tento nový politický fenomén je zdravou rebelií proti tyranii falešné Evropy, která označuje za „protidemokratickou“ jakoukoli hrozbu vůči jejími monopolu a morální legitimitě. Tak zvaný „populismus“ zpochybňuje diktaturu statu quo a „fanatismus středu“ – a v tom má pravdu. Je znamením, že i uprostřed naší upadlé a ožebračené politické kultury může být dějinná akceschopnost Evropanů znovuzrozena.

Populismu bychom se měli postavit čelem.

35. Odmítáme falešné tvrzení, že žádná odpovědná alternativa vůči umělé, bezduché solidaritě jednotného trhu, trans-národní byrokracie a zábavného pozlátka neexistuje. Chléb a hry nejsou vším. Odpovědnou alternativou je skutečná Evropa.

Naši budoucností je skutečná Evropa.

36. Nyní vyzýváme všechny Evropany, abyste se k nám přidali a spolu jsme odmítli utopickou fantazii multikulturního světa bez hranic. Po právu milujeme své domovské země a hodláme předat

Musíme převzít odpovědnost.

PROHLÁŠENÍ PARISU

svým dětem vše vznešené, jež jsme my sami obdrželi jako své dědictví. Coby Evropané rovněž sdílíme společný odkaz, a tento odkaz nás žádá, abychom žili spolu v míru coby Evropa zemí a národů. Obnovme naši politickou národní suverenitu a důstojnost sdílené politické odpovědnosti za budoucnost Evropy.

Philippe Bénéton (France)

Rémi Brague (France)

Chantal Delsol (France)

Roman Joch (Česko)

Lánczi András (Magyarország)

Ryszard Legutko (Polska)

Roger Scruton (United Kingdom)

Robert Spaemann (Deutschland)

Bart Jan Spruyt (Nederland)

Matthias Storme (België)

Pierre Manent (France)

Dalmacio Negro Pavón (España)